

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

S P R E N D I M A S LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2013 m. gruodžio 19 d.
Vilnius

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Artūro Drigoto (pranešėjas), Stasio Gagio ir Virginijos Volskienės (kolegijos pirmininkė), apeliacine rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinę bylą pagal pareiškėjos Aldonos Bulvydienės apeliacinį skundą dėl Klaipėdos apygardos administracinio teismo 2013 m. birželio 12 d. sprendimo administracinėje byloje pagal pareiškėjos Aldonos Bulvydienės skundą atsakovui Kultūros paveldo departamentui prie Kultūros ministerijos dėl sprendimo dalies panaikinimo.

Teisėjų kolegija

n u s t a t ė:

I.

Pareiškėja Aldona Bulvydienė kreipėsi į Klaipėdos apygardos administracinę teisumą, prašydama panaikinti Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos (toliau – ir Kultūros paveldo departamentas) Klaipėdos teritorinio padalinio 2013 m. vasario 15 d. sprendimo Nr. (12.14.-Kl)2Kl-293 dalį, kuria įpareigojama rengiant gyvenamosios paskirties pastato techninį projektą žemės sklype Klaipėdos pl. 39E, Palangoje (toliau – ir Sklypas), vadovautis paveldo tvarkybos reglamento PTR 2.13.01:2011 „Archeologinio paveldo tvarkyba“, patvirtinto Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2011 m. rugpjūčio 16 d. įsakymu Nr. ĮV-538 (toliau – ir Reglamentas), 12.3 punkto nuostatomis, numatančiomis privalomai atlikti archeologinius tyrimus.

Skunde (b. l. 5-8) pareiškėja paaiškino, kad turi teisę Sklype statyti vienbutį gyvenamąjį namą pagal žemės sklypo detaliojo plano sprendinius, o atsakovas nepagrįstai reikalauja atlikti archeologinius tyrimus, nors tai nenumatyta detaliojame plane ir tokia ūkinė archeologinių tyrimų veikla neleistina. Skundžiama sprendimo dalis pažeidžia Lietuvos Respublikos teritorijų planavimo įstatymo (toliau – ir Teritorijų planavimo įstatymas) 2 straipsnio 37 dalies nuostatas. Detaliojo plano aiškinamojo rašto II dalyje „Esamos būklės analizė“ buvo nurodyta, kad planuojama teritorija patenka į Palangos miesto istorinės dalies (unikalus objekto kodas 12613), pripažintos saugoti viešajam pažinimui, vizualinės apsaugos zoną bei į Palangos kapinyno II (unikalus objekto kodas 1809) vizualinę apsaugos zoną. Taigi Sklypas nepatenka į kultūros vertybių teritoriją. Vadovaujantis Lietuvos Respublikos nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymu (toliau – ir Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymas) vizualinės apsaugos zonoje draudžiami darbai, kurie gali pakenkti nekilnojamojų kultūros vertybių kraštovaizdžiui ar optimaliai jų apžvalgai. Detalioju planu yra nuspręsta, kokie pastatai ir kokioje vietoje gali būti statomi, kad nepakenktų nekilnojamosioms kultūros vertybėms. Pastatų statybai atsakovas pritarė detaliojo plano rengimo

metu. Pasak pareiškėjos, išduodamas specialiuosius paveldosaugos reikalavimus atsakovas nesilaikė Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – ir Viešojo administravimo įstatymas) 3 straipsnio nuostatų, nes sprendimas pažeidžia proporcingumo principą, numatantį, kad administracinio sprendimo mastas ir jo įgyvendinimo priemonės turi atitikti būtinus ir pagrįstus administravimo tikslus bei objektyvumo principą, pagal kurį administracinio sprendimo priėmimas ir kiti oficialūs viešojo administravimo subjekto veiksmai turi būti nešališki ir objektyvūs. Be to, buvo pažeisti Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio reikalavimai.

Atsakovas Kultūros paveldo departamentas, atstovaujamas Klaipėdos teritorinio padalinio, su pareiškėjos skundu nesutiko ir prašė jį atmesti kaip nepagrįstą.

Atsiliepime (b. l. 38-41) paaiškino, kad ginčo atveju Reglamento taikymas yra privalomas rengiant statybos darbų projektą. Reglamento 12.3 punktas numato, jog archeologiniai tyrimai privalomi, kai: reikia pagrįsti tvarkybos, statybos ar krašto tvarkos darbų projektus kultūros paveldo objektuose, šių objektų ir kultūros paveldo vietovių teritorijose (jei turimais duomenimis pagrindžiama archeologinio pobūdžio vertingųjų savybių buvimo tikimybė – ir kultūros paveldo objektų bei kultūros paveldo vietovių apsaugos zonoje). Ši Reglamento nuostata neprieštaruja žemės sklypo detaliojo plano sprendiniams. Detalusis planas yra teritorijų planavimo dokumentas, o Reglamento 12.3 punktas nustato archeologinių tyrimų atlikimo būtinumą rengiant statybos darbų projektus. Lietuvos Respublikos statybos įstatymo (toliau – ir Statybos įstatymas) 20 straipsnio 3 dalis, 6 straipsnio 1 dalies 2 punktas, 13 straipsnio 4 dalis, 19 straipsnio 1 dalies 1 punktas nustato statytojui, projektuotojui ar rangovui pareigą prieš ruošiant statybos darbų projektą (ar tam tikrais atvejais ir projekto įgyvendinimo metu) pasirūpinti atitinkamų tyrimų, šiuo atveju – archeologinių tyrimų, atlikimu. Vadovaujantis Reglamento 10 punktu archeologiniai tyrimai yra moksliniai tyrimai ir negali būti priskirti prie ūkinės veiklos. Kultūros paveldo departamentas, įvertinęs Kultūros vertybių registro duomenis apie šalia Sklypo esančius kultūros paveldo objektus, nusprendė, jog Sklype yra archeologinio pobūdžio vertingųjų savybių buvimo tikimybė, nes šiaurės vakarų kryptimi, 230 metrų atstumu nuo pareiškėjos sklypo yra valstybės saugomas kultūros paveldo objektas, turintis paminklo statusą – Palangos kapinynas II (unikalus kodas Kultūros vertybių registre 1809), pietvakarių kryptimi, 80 metrų atstumu nuo pareiškėjos sklypo yra kitas valstybės saugomas kultūros paveldo objektas, irgi turintis paminklo statusą – Senovės gyvenvietė II, vadinama Pietų gyvenvietė (unikalus kodas Kultūros vertybių registre 17138). Didelė tikimybė, jog senovės gyvenvietė ir kapinynas buvo susiję tarpusavyje – gyvenvietės žmonės galėjo būti laidojami kapinyne. Vakarų kryptimi, 720 metrų atstumu yra kiti archeologinio paveldo objektai – valstybės saugomas ir paminklo statusą turintis Palangos kapinynas III (unikalus kodas Kultūros vertybių registre 17136) bei valstybės saugoma ir paminklo statusą turinti Senovės gyvenvietė (unikalus kodas Kultūros vertybių registre 17137), o dar už 50 metrų vakarų kryptimi yra valstybės saugomas ir paminklo statusą turintis Palangos piliakalnis su gyvenvietė (unikalus kodas Kultūros vertybių registre 23764). Taigi unikalus kultūros paminklų tankis šioje Palangos miesto dalyje leidžia daryti vienareikšmę išvadą, jog yra didelė tikimybė Sklype aptikti archeologinio pobūdžio vertingųjų savybių. Nors pareiškėjos Sklypas nepatenka į kultūros paveldo objektų ar vietovių teritoriją, tačiau jis yra Palangos miesto istorinės dalies (unikalus kodas Kultūros vertybių registre 12613), Palangos dvaro sodybos (unikalus kodas Kultūros vertybių registre 23429), Senovės gyvenvietės II (unikalus kodas Kultūros vertybių registre 17138) bei Palangos kapinyno II (unikalus kodas Kultūros vertybių registre 1809) vizualinės apsaugos zonoje. Pareiškėja nepaaiškino, kuo šiuo atveju pasireiškia proporcingumo, objektyvumo principų pažeidimas ir atsakovo šališkumas. Detalus archeologiniai tyrimai gali būti reikalingi tik numatomoje statinių statybos vietoje.

II.

Klaipėdos apygardos administracinis teismas 2013 m. birželio 12 d. sprendimu pareiškėjos Aldonos Bulvydienės skundą atmetė kaip nepagrįstą (b. l. 71-76).

Teismas, įvertinęs faktinius bylos duomenis, sutiko su atsakovo argumentais, kad unikalus kultūros paminklų tankis vienoje Palangos miesto dalyje suponuoja išvadą, jog yra didelė tikimybė Sklype aptikti archeologinio pobūdžio vertingųjų savybių. Pažymėjo, kad Reglamentas įsigaliojo 2011 m. rugsėjo 4 d., t. y. vėliau nei 2009 m. buvo pradėta ir 2011 m. birželio 16 d. baigta Sklypo detaliojo planavimo procedūra. Detaliojo planavimo procedūrų metu Reglamentas negaliojo, todėl atsakovas, išduodamas planavimo sąlygas detaliojo plano dokumentams rengti bei pritardamas Sklypo detaliojo plano sprendiniams, objektyviai negalėjo vadovautis Reglamento nuostatomis ir remiantis juo formuluoti išduodamų sąlygų turinio ar vertinti detaliojo plano sprendinius bei nustatyti archeologinių tyrimų privalomumą. Dėl specialiųjų paveldosauginių reikalavimų išdavimo pastato statybai pareiškėja kreipėsi į atsakovą 2013 m. sausio 30 d., t. y. galiojant Reglamentui, todėl atsakovo sprendimas dėl specialiųjų paveldosauginių reikalavimų pagrįstai grindžiamas Reglamento nuostatomis. Pareiškėjos žemės sklypas atitinka Reglamento 12.3 punktą, nes iš esamų duomenų matyti, kad pagrindžiama archeologinio pobūdžio vertingųjų savybių buvimo tikimybė žemės sklype, esančiame kultūros paveldo objektų bei kultūros paveldo vietovių apsaugos zonoje. Archeologinių tyrimų apimtys priklausys nuo to, kokia bus surinkta informacija apie išlikusias, pakitusias ar prarastas archeologinio pobūdžio vertingąsias savybes. Archeologiniai tyrimai ginčo atveju privalomi, todėl pareiškėjos argumentai apie būsimas tyrimo išlaidas bei nuosavybės teisių suvaržymą neturi reikšmės. Skundžiamas sprendimas priimtas kompetentingo viešojo administravimo subjekto, objektyviai išanalizavus ir įvertinus pareiškėjos prašymo faktines aplinkybes, vadovaujantis galiojančių teisės aktų nuostatomis, laikantis Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnyje nurodytų bendrųjų reikalavimų, keliamų individualių administracinių aktų turiniui ir formai. Lietuvos Respublikos konkurencijos įstatymo 3 straipsnio 16 dalis ūkinę veiklą apibrėžia kaip gamybinę, komercinę, finansinę ar profesinę veiklą, susijusią su prekių pirkimu ar pardavimu, išskyrus atvejus, kai fiziniai asmenys prekę įsigyja asmeniniams ir namų ūkio poreikiams tenkinti. Reglamento 10 punkte *inter alia* nustatyta, kad archeologiniai tyrimai – taikomieji moksliniai tyrimai, kuriais siekiama ištirti virš žemės, žemėje, po vandeniu ar iš dalies po vandeniu esančius objektus ir surinkti informaciją apie išlikusias, pakitusias ar prarastas archeologinio pobūdžio vertingąsias savybes, nustatyti tiriamo objekto istorinę raidą patvirtinančius faktus, juos apibendrinti ir dokumentuoti. Iš šių sąvokų turinio matyti, jog archeologiniai tyrimai nėra ir negali būti laikomi ūkine veikla. Teritorijų planavimo įstatymo 2 straipsnio 37 dalyje pateikta teritorijos tvarkymo ir naudojimo režimo sąvoka – detaliųjų planų sprendiniuose nustatyto konkretaus teritorijos naudojimo tipo ir jo plėtojimo reikalavimų ir apribojimų visuma, privaloma rengiant statinių statybos ir kitos veiklos projektus. Atsakovas ginčijamam įpareigojimu nesiekia Sklypo detaliojo plano sprendinių pakeitimo ar panaikinimo, be to, šis įpareigojimas duotas ne detaliojo planavimo, o statybos techninio projekto rengimo procedūroje.

III.

Pareiškėja Aldona Bulvydienė padavė apeliacinį skundą, kuriuo prašo panaikinti Klaipėdos apygardos administracinio teismo 2013 m. birželio 12 d. sprendimą ir priimti naują sprendimą – jos skundą tenkinti, bei priteisti 647 Lt (50 Lt žyminis mokestis ir 597 Lt vertės apeliacinio skundo surašymo paslauga) bylinėjimosi išlaidų atlyginimą.

Apeliacinis skundas (b. l. 78-81) grindžiamas šiais pagrindiniais argumentais:

1. Sklypas yra nekilnojamųjų kultūros vertybių teritorijos vizualinės apsaugos zonoje, o ne pačioje jos teritorijoje, be to, nėra valstybės saugomas. Vadovaujantis Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo administracinėje byloje Nr. A⁸²²-2791/2011 suformuota praktika, jei objektui nėra taikoma net pradinė apsauga, tai įrašas jokių teisinių pasekmių savininkams nesukelia.

2. Detaliojo planavimo procedūrų metu Reglamentas negaliojo. Konstituciniu principu *lex retro non agit* (įstatymas atgal negalioja) norminiams teisės aktams keliamas reikalavimas, kad juose įtvirtintos teisės normos negali būti taikomos juridiniams faktams ir teisinėms pasekmėms,

įvykusioms dar iki šio akto įsigaliojimo. Parengus detalų planą Sklypui buvo nustatytas teritorijos tvarkymo ir naudojimo režimas bei apsaugos ir apribojimų reglamentai, todėl pareiškėja pagrįstai tikėjosi, kad turės teisę statyti gyvenamąjį namą Sklype pagal patvirtintą detalų planą be jokių papildomų sąlygų.

3. Detaliojo plano sprendinių pagrindu pareiškėja turi teisę statyti gyvenamą namą tik taip, kaip tai numato detaliojo plano sprendiniai. Rengiant detalų planą Kultūros paveldo departamento Klaipėdos teritorinis padalinys išdavė planavimo sąlygas ir nenurodė, kad prieš statant gyvenamą namą reikės atlikti archeologinius tyrimus ar taikyti kokius nors suvaržymus, susijusius su kultūros vertybių paieška.

4. Iš detaliojo plano aiškinamojo rašto II dalies „Esamos būklės analizė“ matyti, kad planuojama teritorija nepatenka į kultūros vertybių teritoriją, o tai reiškia, kad teritorija, kurioje numatoma detaliojo planu statyti gyvenamą namą, yra jau kartą iširta ir nustatyta, kad ten nėra objektų, turinčių vertingų kultūros paveldui savybių, todėl skirta tik vizualinei apsaugai. Nėra prasmės ją tirti antrą kartą.

5. Pirmosios instancijos teismas nesuprato ginčo esmės ir ignoravo Teritorijų planavimo įstatymo 2 straipsnio 37 dalies nuostatas.

6. Žemės naudojimas ribojamas tik pagal Nekilnojamojo turto registre įregistruotus apribojimus, susijusius su specialiosiomis žemės ir miško naudojimo sąlygomis. Pareiškėjai kaip Sklypo savininkei teisės aktais nėra nustatytos pareigos atlikti archeologinius tyrimus, o Nekilnojamojo turto registro duomenys nėra nugrinčyti ir jais privalo vadovautis ne tik atsakovas, bet ir teismas.

7. Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas ne kartą yra pasisakęs, kad nuosavybė gali būti ribojama tik išimtiniais atvejais ir tik įstatymu. Reglamentas nėra įstatymas, todėl negali riboti nuosavybės, nebent įstatymas darytų nuorodą į šį Reglamentą.

Atsakovas prašo pareiškėjos apeliacinį skundą atmesti ir Klaipėdos apygardos administracinio teismo sprendimą palikti nepakeistą.

Atsiliepime (b. l. 88-90) pažymi, kad 2013 m. vasario 15 d. sprendimu Nr. (12.14-KI)2KI-293 nustatė specialiuosius paveldosaugos reikalavimus gyvenamosios paskirties (vieno buto) pastato statybos techninio projekto rengimui, o ne detaliojo plano rengimui, kuris tuo momentu jau galiojo. Pareiškėja nepateikė jokių rašytinių įrodymų (tyrimų medžiagos, ataskaitų, pažymų ar kitokios dokumentacijos), patvirtinančių skundo teiginį, jog Kultūros paveldo departamentas ištyrė Sklypo teritoriją ir nustatė, jog ten nėra objektų, turinčių vertingų kultūros paveldui savybių.

Teisėjų kolegija

k o n s t a t u o j a:

IV.

Apeliacinis skundas tenkintinas.

Administracinis ginčas kilo dėl atsakovo sprendimu suformuluoto specialiojo paveldosauginio reikalavimo pareiškėjai rengiant gyvenamosios paskirties pastato techninį projektą vadovautis paveldo tvarkybos reglamento PTR 2.13.01:2011 „Archeologinio paveldo tvarkyba“, patvirtinto Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2011 m. rugpjūčio 16 d. įsakymu Nr. ĮV-538, 12.3 punkto nuostatomis.

Viešojo administravimo subjekto, sprendimai privalo atitikti bendruosius Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio reikalavimus – turi būti pagrįsti objektyviais duomenimis (faktais) ir teisės aktų normomis, bei juos priimant turi būti laikomasi Viešojo administravimo įstatymo 3 straipsnyje išdėstytų principų.

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas savo jurisprudencijoje yra konstatavęs, kad Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio nuostatos reiškia, jog akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (pvz., žr. 2010 m. rugpjūčio 24 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A⁷⁵⁶-450/2010; 2010 m. lapkričio 15 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶-15/2010).

Taigi Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnyje yra įtvirtintos bendro pobūdžio taisyklės, kurios keliamos, visų pirma, individualaus administracinio akto turiniui (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2010 m. spalio 4 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴³⁸-1116/2010). Individualių administracinių aktų priėmimas – teisės taikymas, sukeliantis konkrečių teisinių padarinių asmenų teisiniam statusui, todėl privalo būti grindžiamas faktais ir teisės normomis. Tam, kad individualus teisės aktas būtų teisėtas, jis turi apimti faktinių aplinkybių tyrimą, taikytinos teisės normos paiešką, teisinį nustatytų faktų vertinimą (kvalifikavimą). Esminė individualaus administracinio akto pagrįstumo sąlyga – turi būti nustatytos ne pavienės faktinės aplinkybės, o juridinių faktų visetas, būtinas ir pakankamas teisės normai taikyti. Be to, su individualaus administracinio akto faktiniu pagrįstumu sietinas ir viešojo administravimo procedūrų tinkamo atlikimo reikalavimas, įskaitant administracines procedūras pagal Viešojo administravimo įstatymo III skirsnio nuostatas, ypač susijusias su asmens išklausymu, jo nurodytų aplinkybių ir pateiktų įrodymų ištyrimu ir vertinimu.

Teisėjų kolegija konstatuoja, kad nagrinėjamu atveju negalima pripažinti, jog ginčijamas atsakovo sprendimas atitinka individualaus administracinio akto reikalavimus, kas duoda pagrindą aktą panaikinti (ABTĮ 89 straipsnio 1 dalies 1 punktas).

Atsakovo sprendime konstatuota, kad projektuojamas objektas yra registruotų kultūros vertybių, pripažintų saugoti viešajam pažinimui ir moksliniam pažinimui, vizualinės apsaugos zonoje bei nurodyti reikalavimai rengiant techninį projektą, tačiau nenurodyti išsamūs argumentai ir nepateiktas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas konkretų sprendimą. Tinkamas motyvų neišdėstymas ne tik lemia administracinio akto neteisėtumą ir nepagrįstumą, bet ir apsunkina administracinio ginčo nagrinėjimą nustatant ginčo esmę ir ribas.

Reglamento 12.3. punktas nustato, kad archeologiniai tyrimai privalomi, kai reikia pagrįsti tvarkybos, statybos ar kraštotvarkos darbų projektus kultūros paveldo objektuose, šių objektų ir kultūros paveldo vietovių teritorijose (jei turimais duomenimis pagrindžiama archeologinio pobūdžio vertingųjų savybių buvimo tikimybė – ir kultūros paveldo objektų bei kultūros paveldo vietovių apsaugos zonose). Pažymėtina, kad pati norma reikalauja turimais faktiniais duomenimis pagrįsti archeologinio pobūdžio vertingųjų savybių buvimo tikimybę. Tai ginčijamame akte nepadaryta.

Atkreiptinas dėmesys, kad žemės sklypas, kuriame rengiamasi statyti projektuojamą pastatą, yra registruotų kultūros vertybių vizualinės apsaugos zonoje. Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo 11 straipsnyje, kurio taikymas numatytas atsakovo 2010 m. gegužės 18 d. išduotose planavimo sąlygose detaliojo planavimo dokumentams rengti, numatyta, kad saugomam objektui ar vietai nustatoma žmogaus veiklos neigiamą poveikį šalinanti tarpinė apsaugos zona, kuri gali būti vieno arba dviejų skirtingo apsaugos ir naudojimo režimo pozonių (6 dalis). Vizualinės apsaugos pozonis apibrėžtas, kaip už kultūros paveldo objekto teritorijos ar apsaugos nuo fizinio poveikio pozonio esantys žemės sklypai ar jų dalys su ten esančiais kitais nekilnojamaisiais daiktais, kuriems taikomi šio įstatymo ir kitų teisės aktų reikalavimai, draudžiantys šiame pozonyje veiklą, galinčią trukdyti apžvelgti kultūros paveldo objektą (6 dalies 2 punktas). Dėl to yra pagrindo konstatuoti, kad teritorijai, kurioje projektuojamas pastatas, nesant apsaugos nuo fizinio poveikio pozonyje (6 dalies 1 punktas), atsakovo sprendimas taikyti rengiant

pastato techninį projektą paveldo tvarkybos reglamento PTR 2.13.01:2011 „Archeologinio paveldo tvarkyba“, patvirtinto Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2011 m. rugpjūčio 16 d. įsakymu Nr. ĮV-538, 12.3 punkto nuostatas, numatančias privalomai atlikti archeologinius tyrimus, neteisėtas.

Dėl paminėto pirmosios instancijos teismo sprendimas naikinamas, o nauju sprendimu pareiškėjos skundas tenkinamas.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 140 straipsnio 1 dalies 2 punktu, teisėjų kolegija

n u s p r e n d ž i a :

Pareiškėjos Aldonos Bulvydienės apeliacinį skundą tenkinti. Klaipėdos apygardos administracinio teismo 2013 m. birželio 12 d. sprendimą panaikinti.

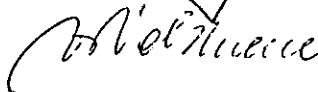
Pareiškėjos Aldonos Bulvydienės skundą tenkinti.

Panaikinti Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinio padalinio 2013 m. vasario 15 d. sprendimo Nr. (12.14.-Kl)2Kl-293 dalį, kuria įpareigojama rengiant gyvenamosios paskirties pastato techninį projektą žemės sklype Klaipėdos pl. 39E, Palangoje, vadovautis paveldo tvarkybos reglamento PTR 2.13.01:2011 „Archeologinio paveldo tvarkyba“, patvirtinto Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2011 m. rugpjūčio 16 d. įsakymu Nr. ĮV-538, 12.3 punkto nuostatomis.

Priteisti iš atsakovo Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinio padalinio pareiškėjos naudai 647,00 Lt (šešis šimtus keturiasdešimt septynis litus) bylinėjimosi išlaidų apeliacinės instancijos teisme.

Nutartis neskundžiama.

Teisėjai

 Artūras Drigotas
 Stasys Gagys
 Virginija Volskienė